

Udgaar i Allinge-Sandvig.
Gudhjem. Østerlars. Hasle
Ølsker. Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgiver:
Otto Gornitzka. - Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 252 Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø. Forretningsann. 8 - 6 Ø. Fredag den 10. Juni Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret senest 2 Dage før Bladet udgaar. 1932

Smilet.

Fortælling af Axel Thomsen.

—o—
I
Det var i Florens. Jeg gik ene om i Uffizierne, den store, offentlige Malerisamling, der rummer saa meget af Verdens skønneste Kunst. Det summede omkring mig med dæmpet Tale i alle Sprog — den hele internationale Turiststrøm, der kommer til Florens, skal først og fremmest besøge Uffizierne.
Som altid sad ogsaa denne Formiddag her og der Malere af begge Køn ved deres Staffelier og kopierede gamle Mesterværker, der kunde tænkes at behage et moderne Turistpublikum.
I en af de inderste Sale stod jeg længe fordybet i Betragtningen af en af de gamle Tidens ensomme Mænd. Det var en rank, mørk, skægløs Mand i moden Alder, i brun Kappe, med Sandaler paa de nøgne Fødder og med Stav i Haand. Han vandrede ensom oppe i de skønne Højder, der omgiver Florens, og saa ned i Dalen, hvor Byen ligger. Det var hans Ansigt, der fængslede mig saa stærkt. Dette Smil om hans Mund syntes mig saa uhyre svært at tyde, og dog var det mig ikke helt fremmed. Jeg følte tværtimod, at jeg dunkelt kendte det... men hvordan, hvorfra? Eller forstod jeg slet ikke Smilet? Var jeg helt paa Vildspor?
Jeg mærkede pludselig, at et Par Menneskeøjne hvilede forskende paa mig. Og nu først saa jeg Malerinden ved Staffeliet tæt ved mig og det gamle Billede.
Et ungt, blegt Ansigt med store, sorte Øjne i mørke Omgivelser, et kulsort Haar, der oplivedes af et lille ildrødt Haarspænde paa venstre Side, Det røde Spænde og den røde, smukt formede Mund var hendes eneste Farve mellem sort og hvidt.
Med et flygtigt Smil rakte hun sin lille, endnu ufærdige Kopi af Maleriets Vandringsmand frem mod mig.
Jeg saa, at Ansigtet — det dragende ved den hele Skikkelse — endnu manglede paa Kopien og rystede skuffet paa Hovedet. Men atter saa jeg paa hende selv for hendes eget Udtryk Skyld. Den røde, skønne Mund var jo slet ikke glad. Se, allerede nu var det lille Smil forsvundet. Smaa trætte Striber omkring de store, mørke Øjne talte om Strid og Kummer og Skuffelse. Skikkelsen var spinkel og fattig klædt i sort.
„Hvorfor vælger De at kopiere netop dette Billede?“ spurgte jeg dæmpet.
Frem i Skuffen i Staffeliet tog hun som Svar andre smaa kopierede Billeder og viste mig. Tilfældigt Valg altsaa.
„Sælger De mange?“

„Ikke mange. En Gang imellem.“
„Hvad koster de?“
„200 Lire (50 Kr.) Stykket.“
Jeg svarede ikke. Hun saa igen paa mig. Saa sagde hun dæmpet, thi Salen er jo fyldt af Mennesker. „Billedet deroppe vil De nødigt glemme, Signore!“
Jeg nikkede, slaaet af hendes lagttagelsesevne.
„Jeg kan gøre det færdigt til i Eftermiddag. Bliver De her i Florens til i Eftermiddag?“
Hendes Ansigt fik et ydmygt Udtryk... som i Haab... og Bøn. Med dette Udtryk beder de Enfoldige af Hjertet i Italiens Kirker.
„Jeg køber Deres Billede,“ svarede jeg, underlig greben af dette Udtryk. Jeg troede, dette Ansigt forlængst maatte have forkastet Bøn.
„Tak, Signore,“ svarede hun behageligt stille. „Skal jeg komme med det til Deres Hotel i Eftermiddag? Eller kan De maaske bedre hente det hjemme hos mig — en Gang ved 5-Tiden.“
„Det kan jeg godt.“ Og jeg fik hendes Adresse med nøje Beskrivelse af Gadens Beliggenhed.
II
Jeg kom med Villie Klokken 2. Gaden viste sig at være en snav- og skummel Sidegade midt i Byen. Opgangen var snæver og forsømt med Stank af Hvidløg og anden Ækelhed... København ejer næppe saa elendige og mørke Rønner som denne Gyde i det skønne Florens.
„Allerede Signore?“ lød hendes forundrede Udbrud. „Men det er jo ikke færdigt endnu... Jeg burde være kommet til deres Hotel. Er De ikke vred paa mig, fordi jeg fører Dem op i saadant et snavset Hus?“
Jeg saa paa den lille fattige Stue med de to smalle Senge og den megen Uorden.
„Jeg bor her sammen med en Veninde, der er i Forretning om Dagen.“
„Jeg glemte at spørge om Deres Navn og havde Vanskelighed ved at finde Dem her i Huset. Hvad hedder De for Resten?“
„Jeg har intet Navn, Signore,“ svarede hun kort.
„Og her bor De —“ sagde jeg med et Suk. „Er De ikke forlovet... har De ingen Mand til at...“
„Ikke mere,“ afbrød hun. „Jeg vil ikke have det mere. Det er for dyrt betalt at have en Mand til Hjælp...“
Jeg lagde Pengesedlerne for Billedet paa Bordet foran hende. Hun blev pludselig urolig og protesterede.
„Nej, nej Signore... Det er jo ikke færdigt. Ansigtet mangler... Smilet! Maaske kan jeg slet ikke? Jeg ved det ikke endnu. Jeg vil ikke have Pengene, førend De har Billedet.“
„De er træt i Dag, jeg kan se det paa Deres Ansigt,“ svarede

jeg og tog modstræbende Pengene tilbage af hendes Haand. „Lad hellere Arbejdet hvile en Dag eller to. Jeg rejser ikke foreløbig. — Maaske vi ogsaa kan tale sammen om Billedet og vor Samtale kan hjælpe Dem? Vær venlig og hør mit Forslag: Gør mig den Glæde at være min Gæst Resten af Dagen — og vis mig det skønne Florens? Vil De?“
Hun saa lidt lidt paa mig. En Trækning af mild, overbærende Spot eller Ironi kom til Syne i et lille Smil omkring Munden.
„Hvis De kan finde Dem i min Dragt... det er jo ikke en fin Dames Dragt.“
„Aa, Dragt? Lad os gaa med det samme, synes De ikke? Vis mig en hyggelig Restauration, hvor vi kan spise Middag?“
Hun trak et Skærmbredt frem og skiftede bag dette Kjole i en Hast. En let champagnefarvet Dragt uden Ærmer afløste den sorte slidte Kjole. Den syntes at passe til et gladere, flagrende Sind. Formodentlig var den købt brugt.
Hun pyntede sit sorthaarede, blege Ansigt med lange, røde Øreringe foran et halvt ituslaaet Spejl.
„Hvad hedder De saa?“
„De kan kalde mig Geltrude,“ sagde hun naturligt og ligefrem og saa paa mig gennem Spejlet.
III
Hun valgte en lille Restauration paa Piazza del Duome, hvorfra vi hørte Domkirkens Klokker. De smaa Restaurationsstuer var hyggelige, og Gæsterne syntes mest Italienerne.
Vi talte om Uffizierne og al Florens Kunst, men pludselig afbrød hun sig selv:
„Signore, er de Kunstner?“ sagde hun og saa pludselig paa mig med et Udtryk af Ubælg.
„Maler er jeg i hvert Fald ikke.“
„Er De fra Frankrig?“
„Nej fra Danmark.“
Da slap hun sit Glas med den røde Vin, som hun netop førte til Munden. Stille skød hun det fra sig paa Bordet.
„Fra Danmark... Thorvaldsens By?“
„Ja, København! — Hvorfor bliver De saa tavs, Geltrude? Kender De maaske nogen i København?“
„Nej, nej jeg kender ingen.“
Men hun sad stum og stille i sin plettede champagnefarvede Dragt. Og hun drak ikke mere af den røde Vin, der svagt havde farvet hendes Ansigt. Hun pillede nervøst ved sin Taske, der laa ved Siden af hende paa Bordet, og syntes raadvild...
„Jo, svar mig, vil De svare mig?“ sagde hun pludselig og saa bedende paa mig. „Kender De en dansk Billedhugger, der hedder — (og hun nævnede et Navn). Kender De ham?“
„Ikke personlig. Kun gennem hans Arbejder og gennem Omtale.“

„Men han lever altsaa endnu. Er han gift?“
„Han er skilt for anden Gang.“
„Har han Børn?“
„Ja — mange.“
Geltrude smilede — et underligt sammensat Smil. Jeg syntes med et, det helt var Vandringsmandens Smil paa Billedet, og i den største Forundring saa jeg paa hende.
Kort efter drak hun igen af sit Glas, og vi talte roligt videre om Florens.
Vi kørte efter Middagen en lang Tur med Sporvogn, for hun vilde vise mig det skønneske hun vidste. Hvor hun kørte mig hen, anede jeg ikke, men det syntes mig en Sporvognstur uden Ende. Det var hen mod Aften, da vi naede derud. Hun førte mig op ad en stejl Vej, der endte ved et lille forfaldent Kloster. Vi satte os paa en gammel Stenbænk.
Langt nede i Dalen foran os laa nu Florens med sine tusinder af tændte Lys og mørke Kupper og Taarne. Fjerne, stille Høje med højtidelige, enlige, sorte Pinjer og Cypresser og smaa, tætte Lunde af Oliventræer omsluttede den lysende By. I Horisonten de vinbevoksede Appeniner, der endnu kunde sees blaanende i det sparsomme Aftenlys. Langt borte en Linie af høje Træer som tavse Vandringsmænd. Luften var lun og stille, duftende som af Citroner og Appelsiner, hvorover den svundne Dags Sol havde glødet.
„Er vi ikke i Fiesole?“ spurgte jeg.
„Jo, det er mit dejligste Sted. Se derovre til højre de smaa Lys paa Højene. Det er Assisi.“
Tavs og betaget saa jeg ud over det stille uforglemmelige toscanske Landskab i det svindende Aftenlys. Fjerne Klokker ringede... og tav.
„De vilde vist hellere sidde her alene“, afbrød hun Stilheden.
„Nej, tværtimod. Jeg er Dem taknemlig...“
Hun kærteggede min Haand som Tak. Mørket begyndte at falde tæt.
„Signore, De er fra Danmark“, sagde hun dæmpet. „Jeg vilde saa gerne tale til Dem om mig selv, og hele Eftermiddagen har jeg glædet mig til at sidde med Dem her ved Klosteret paa den gamle Stenbænk. Jeg kendte en Gang den danske Billedhugger, vi talte om. Vi traf hinanden i Uffizierne, hvor jeg traf Dem. Jeg kom til at elske ham og fik et Barn, da han forlængst var rejst fra Florens.“
„Hvor er Barnet nu?“
„Det er død Et Par Maaneder før jeg blev gift døde det.“
„Har De været gift, Geltrude?“
„Ja, Signore. Et Aarstid. Saa forsvandt min Mand fra Byen. Senere har jeg aldrig hørt noget fra ham.“

„Var han ogsaa Kunstner?“
„Nej, han var Opvarter paa et lille Osteri her i Florens. Jeg var i Nød, derfor giftede jeg mig den Gang med ham. — Og af Nød blev jeg bagefter Skøge i Milano, til jeg væmmedes over mig selv. Ja, De maa godt kende mig.“
„Men Deres Forældre? Er De her fra Byen?“
„Nej, jeg er en Landsbypige fra Sicilien — fra Monreale. Der havde mine Forældre en lille Landhandel. Da de var døde, tog jeg til Florens. Først var jeg i en Forretning med Damepynt, saa begyndte jeg at male med den Smule Talent, jeg havde faaet, Gud ved hvorfra. — Jeg skulde maaske være bleven i Landsbyen?“
„Og nu?“ spurgte jeg blot og saa ud over Dalen, hvor Mørket slettede Konturerne ud. Her og der skimtedes dog Cypressernes sorte Tone.
„Jeg sidder og maler... og tænker paa saa mange Ting... og hvad jeg tjener, forslaar til lidt Brød og Vin... Macaroni og Kaffe og Betaling af Værelset. Men ingen Mand raader over mig... det er maaske blot det, der giver mig Lyst til stadig at leve.“
„Geltrude, mal Vandringsmandens Ansigt med Deres eget Smil?“ undslap det mig, mens jeg betragtede hende.
„Med mit eget Smil? Smiler jeg da? — Hvad mener De med det?“
„Aa, nej det kan og skal De ikke. De er alt for ung. Om 10—20 Aar...“
„Jeg forstaar Dem ikke, Signore. Det er jo nok en hellig Mand, og hans Smil gælder vist Gud? Jeg kender saa lidt til Gud.“
„Gud?“ Jeg rystede paa Hovedet.
IV
En Middagsstund hentede jeg hende i Uffiziernes Sal. Da vi gik ned gennem Søjlegangen langs Arno, mærkede jeg, hun var meget forknyt og tavs. Endelig kom det: hun maatte alligevel opgive at male Vandringsmanden. Hun kunde ikke faa fat paa hans sære Smil...
Vi stod paa Ponte Vecchio i Guldsmedenes gamle Gade og saa nedover Arnos sølvmatte Flod. Vi mærkede ikke den stærke Færdsel om os paa Broen.
„Er De vred paa mig, Signore?“
„Vred?“ Nej, Geltrude — snarere er jeg glad!“
Vi stod endnu lænede over Broens Rækværk og fulgte begge aandsfraværende Arnos Strøm. Nu hævdede hun sit Ansigt og saa spørgende paa mig. Vi gik nogle Skridt.
„Deres Honorar har De fortjent, og jeg vil betale det, hvad De end siger.“ Jeg lagde Sedlerne i hendes Taske. Hun saa ikke paa mig i det Øjeblik, men vendte sit Ansigt bort...
„Kom i Restaurationen Piazza

del Duome Kl. 2. Vi tager endnu en Aftentur til Stenbænken i Fiesole“, hviskede jeg til hende.

Kort efter var hun forsvunden i Vrimslen paa Broen.

V
Jeg gik alene mod mit Hotel, fordybet i mine Tanker.

Geltrude, De unge Kvinde, der endnu pynter Deres sorte Haar med et ildrødt Spænde, køber en champagnefarvet Kjole og har saa rød og skøn en Mund . . . det Smil hos Vandringsmanden hører ikke Deres Ungdom till! Hvad De end har lidt i Livet og hvad De end har besluttet i Deres Tanker — — saa langt som til dette Smil er De heldigvis ikke kommen. Jeg burde have vidst, at De umuligt kunde opfatte og gengive det. Havde De virkelig kunnet det — tror jeg, jeg var bleven forfærdet og uendelig bedrøvet. Thi da var deres Ungdom voldelig dræbt.

For ser De, Geltrude — det Smil er Kunstnerens eget, den smertelige Sum af hans lange Livs Erfaringer. Jeg selv har først rigtig forstaaet det gennem mine Samtaler med Dem i disse Dage og ved at følge Deres Famlen om Billedet. Ja, jeg kan sige, at først De har gjort Smilet sandt og forstaaeligt for mig — og saaledes har De paa en Maade alligevel malet mig det.

Hvert tænkende Menneske, der har oplevet lidt af hvert, har sikkert inden Livet gaar mod Hælden sammensatte Smil gemt i sit Sind. For denne Kunstner betyder Smilet, som han tildelte sin ensomme Vandringsmand: Kamp og Sejr, der ikke syntes ham Kampen værd, Spot over sig selv og over alle de andre, over det hele Liv . . . Medfølelse med sig selv og alt, der lever, indadvendt Søgen, Bøn til Ukendt, Forsagelse, Træthed, og dog til det sidste en byrdetung Ufred og Længsel, skønt han nærer den grundigste Mistro til alt, hvad denne Verdens er.

Maaske, Geltrude, vi begge skal faa det Smil engang? Maaske vi begge er paa Vej . . .

— — — Jeg sagde hende noget af alt dette den sidste Aften i Fiesole. Maaske hun forstod mig, maaske dog ikke.

Lyng.

Lyng er en af de beskedneste Planter, der findes. Den vokser overalt i Europa, og man kender nu ca. 400 Arter. Den stiller slet ingen Krav til Jordbunden, men kan endogsaa trives paa Sandgrund. Den vokser uhyre langsomt i Sammenligning med mange andre Planter. I Løbet af ca. 20 Aar bliver den kun ca. 30 cm høj.

Her i Landet har der vokset Lyng i adskillige Tusinde Aar, og før i Tiden var denne Plante langt mere udbredt end i vore Dage. I den sidste Menneskealder har den jydsk Hede helt skiftet Udseende, idet mere og mere Hedejord er bleven opdyrket, og det er der al Grund til at glædes over. Her er der nu skabt nye Hjem for adskillige Mennesker. H. C. Andersen fik Ret, da han skrev disse Strofer:

Skynd Dig, kom, om føje Aar Heden som en Kornmark staa.

Der er dog visse Egne i Jylland, hvor Lyngen aldrig helt vil forsvinde; men her faar den Lov til at vokse i Fred.

Der knytter sig mange gamle Talemaader til denne Plante. I Folkemunde hedder det sig, at naar Lyngen blomstrer rigt, saa er det et Tegn paa, at Vinteren bliver meget streng, men det har dog ofte vist sig, at denne Talemaade intet har paa sig. Det hedder sig ligeledes, at naar man ude i Heden finder noget hvid Lyng, saa er det et Varsel om, at der snart vil ske Dødsfald i Familien.

I gamle Dage var det meget almindeligt, at fattige Bønder anvendte Lyng paa forskellige Maader, for Eks. til Brændsel og til at lave Koste af. I stedet for Halm, som det var knapt med

i Hedeegnene, brugte man ofte Lyng til at tække Husene med, og man anvendte ligeledes Lyng til Strøelse ude i Stalden; endvidere som Materiale til Udbedring af daarlige Landeveje, hvor der ofte fandtes dybe Hjulspor. Ja, nu er den Tid forbi, da Lyng trægtes som en udmærket Nødvendighedsartikel.

I August og September Maaned staar Lyngen i Blomst, og det er en Kilde til megen Glæde for de Mennesker, der bor i disse Egne. De holder nemlig ligesaa meget af Landskabet med de blomstrende, lyngklædte Bakker som man andre Steder i Forsommeren glæder sig over de lysegrønne Bogeskovene. I ledige Stunder — for Eks. om Søndagen — er der mange Bønder, som gaar en lang Tur ud i Heden for i Fred i Ro at nyde Synet at det skønne rødviolette Lyngtæppe. Saadan en Vandring er en herlig Adspredelse, naar Vejret er klart med blaaende Himmel og straalende Sol. Her er vid Horisont til alle Sider. Hvor man saa end vender sig, er der Lyng og atter Lyng og hist og her et lille Krat Her er vilde Bær i Massevis, særlig Blaabær og Tyttebær. De giver Arbejde og Fortjeneste til mange fattige Hjem paa Eggen. Naar de er modne og skal plukkes, strømmer Børn og Voksne hver Dag ud i Heden, hvor der i nogle Uger er Liv og Røn fra Morgen til Aften.

Nu mejer Bonden sin Rug og Hvede, og Leen synger paa Mark og Toft. Heden Lyngen blomstrer paa den jydsk Hede og fylder Luften med sødlig Duft.
(Einar Eriksen)
Louise Rasmussen.

Skærveslageren

Frit efter Jeppe Aakjær.

Hvem sidder der bag Skærmen med Klude om sin Haand, med Læderlap for Øjet, og om sin Sko et Baand? Det er saamænd Mads Madsen, som af sin sure Nød med Hamren maa forvandle de haarde Sten til Brød.

Hvad plager dig Mads Madsen, du ser saa bister ud, omtrent som naar man viser en Tyr en højrod Klud. Jo Ligningskommissionen for mine Tanker staar. — Jo mer jeg paa den tænker, des haardere Hamren slaar.

Det er en ren Skandale, som I jer bærer ad, I, som skal ligne Skatten her i vor lille Stad. I Wienerbrød og Kaffe, som jeg betale maa hver Aften guffer i jer, det er jeg galin paa.

Tænk, jeg maa tyve Øre betale hver Termin; det for en Skærveslager er ej det bare Grin. Halvfems af mine Lige — foruden mig — jo maa betale vore Skatter, for at I kan Kaffe faa.

Saa vil I ud at rejse, ja ryg og rejs kun I, jeg skal nok Flaget hejse, naar I kommer her forbi. Men I maa selv betale, det rager ikke mig, Mads Madsen ej til Rejsen betale vil en Rej.

Mads Madsen lægger Hamren, men kun et halvt Minut, lidt pustfuld er han bleven, ovenpaa den Salut.

„Her har jeg for Kommunen slaaet Skærver for en Slik, og aldrig fra Hotellet en Kaffetaar jeg fik.

Jeg har min Thermoflaske med Kaffe, kogt paa Rids, en Skærveslager skaane jo maa sin Portemoniks, til Skatten maa man spare, den frem for alting gaar, thi ellers, før man ved det, i Døren Transen staar.

Ifølge Traditionen, den gammel var og god, for Ligningskommissionen al Løn deri bestod at blive dygtig udskældt, naar Arbejdet var endt, til nogen Kaffedrikning man aldrig før har kendt.

Ifald jeg blir Borgmester, gid snart det maatte ske, der blir ej Kaffeester, nej ikke engang The. Kun hvad omkring den første April der falder a, skal Ligningskommissionen for mig ha Lov at ha.

„Hvem sidder der bag Skærmen?“

Efter at have læst Hrr. Mads Madsens sidste Indlæg er jeg blevet klar over, at han er en saare oplyst Mand af en Skærveslager at være, men tillige en Smule skadefro, eftersom han kan glæde sig over at have fornærmet sine Medmennesker.

Imidlertid, Angrebet var jo ikke rettet mod mig personlig, og jeg føler mig aldeles ikke fornærmet hverken paa Hrr. M. M. eller dem, som udtalte sig mod Bevillingen af Kommissionens Andragende. Deres Sparepolitik er sikkert al Ære værd

Naar Hrr. M. M. i sit første Indlæg finder en saadan Udgift at være spildt for D'hr. Formandens og Socialdemokraternes Vedkommende, og i sit do. aldeles værdiløs, saa vil jeg mene, at det kan Hrr. M. M. kun udtale sig om, for saa vidt som han selv har deltaget i et saadant Møde og med negativt Resultat.

Er det muligt med den ringe Aarsindtægt — spørger Hr. M. M. Jeg vil gerne tro, at Hr. M. M.s Aarsindtægt er blevet forringet maaske endda mer end den tiltagende Arbejdsløshed indenfor Skærveslagere lader formode; men er ikke Hr. M. M. af Ligningskommissionen behandlet særdeles humant netop paa dette Grundlag?

Iøvrigt skal jeg ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet. Alt, hvad der er officielt, og lidt til har Hr. M. M. sikkert i Forvejen i „Lommebog for Skærveslagere.“ Enhver kan jo ved Sammenligning af de to foregaaende Aars af Dagblade udsendte officielle Beretninger om Skatteligningen uden Hjælp af matematiske Formler udregne, at naar Ligningsprocenten 1931 steg fra 19,7 til 22,1, var dette ikke begrundet paa svigtende Indkomster, idet disse var betydelig større end Aaret forud, ikke heller begr. paa højere Udskrivningsbeløb, idet dette var betydelig nedskrevet, men udelukkendeskyldtes en ændret Ligning. Og at denne er kommet en bestemt Gruppe af Skatteydere — dog ikke alene Skærveslagere — til Gode, er Hr. M. M. sikkert ikke uvidende om. De maa jo have mærket Forskellen. Hr. M. M. vil maaske heraf kunne drage den Slutning, at Borgmesterens Tiggegang forrige Aar vilde kunne være sparet. Ordet „paa andres Bekostning“ er Hr. M. M.s Paa andres Bekostning bliver det vel først det Øjeblik Statstilskudet udebliver.

Til Slut et Par Spørgsmaal Kan man iflg. matem. Regler i „Lommebog for Skærveslagere nævne noget i Flertal, der er færre (mindre) end to? (Hundreder af Kr. aarlig)“
„Hvor køber man „Lommebog for Skærveslagere?“ Den vilde

sikkert være værdifuld for Ligningskommissionen og Hr. M. M. vil vel ikke udlaane sit Eksemplar af Bogen.

M. Larsen.

Ligningskommissioner paa Skovtur.

Efter Forlydende har samtlige Købstæders Ligningskommissioner besluttet — og udvirket — at foretage en Ferieudflugt til Hovedstaden i August Maaned (hvor Tivoli som bekendt har aabent) — selvfølgelig paa Kommunernes, d. v. s. Skatteborgernes Regning. Denne lille Ferieudflugt vil koste Skatteyderne mindst 60,000 Kr., idet der selvfølgelig køres paa II. Kl. Jernbane + 15—20 Kr i daglige Diæter.

Disse Ligningskommissioner har ligesom alle andre Kommissioner og Institutioner her i dette overorganiserede Land sluttet sig sammen i en Forening, der har taget Initiativet til Skovturen. Officielt er det naturligvis for at afholde „Møde“, men da denne „Forening“ som saadan ikke har nogensomhelst Betydning udover den selkabelige, eftersom det er Købstadsforeningen, der varetager de saglige, bl. a. ogsaa de skattemæssige, Spørgsmaal, kunde denne Camouflage godt have været sparet

Om ikke for andet, saa af Hensyn til Krisen ude i Landet, kunde disse Repræsentanter passende have saa megen Takt, at de blev hjemme, eller betalte deres Tivolitour selv. Af „Skatteborgeren.“
Ved Mads Madsen,
Medl. af Skærvesl. Fagforening.

En Julespareforening

er for kort Tid siden dannet i Hasle, og har allerede ca. 80 Medlemmer.

Da Formaallet er det gode, at hvert af Medlemmerne hver Uge opsparer saa stort et Beløb, som Evne og Vilje tillader, et Beløb, der sammenlagt kan blive til en rar Skilling at have til Indkøb ved Juletid, vil vi gerne anbefale saa mange som muligt at slutte sig til Foreningen.

Enhver kan ved Henvendelse til et af Bestyrelsens Medlemmer: Overlærer Thinggaard, Formand, Politibetjent Arnoldus, Kasserer, eller Bødker Aakerlund blive optaget som Medlem. Foreningens Inkassator, Glarmester Munck, der hver Uge foretager Inkassationen hos Medlemmerne, modtager ogsaa Indmeldelser

Derfor: Bliv Medlem og spar flittigt, saa er Julegaaen sikret!

Fodboldkamp.

paa A. S. G.s Bane Søndag Eftm. Kl. 3½. Gudhjem contra A. S. G. Entre 35 Øre.

Biografens

Forestillinger aflyses foreløbig.

Dampskibssæl. Østers. Fartplan træder i Kraft Søndag den 12. ds. Klip Annoncen ud.

Allinge-Sandvig Gymnastikforening

afholder Medlemsbal, Søndag d. 12. ds. Kl. 8 paa Christensens Sal. Kun Medlemmerne har Adgang. NB. Lodtrækning over de bortloddede Genstande foregaar samme Aften.

Bestyrelsen.

Moderne Sommersko
faas til en billig Pris hos
Carl Larsen, Vesterg., Allinge.

Det bedste Barberblad paa Bornholm faas i Produkten.

Prøv det, Barberingen bliver en Fornøjelse.

Produkten.

Aktieselskabet
Hasle Bank
modtager Indskud paa Indlaansbog og Folio, Termskydelser til Kreditforeninger, ordner Kreditlaan m. m.

Overretssagfører

Jac. Jensen.

Inkassationer, Ejendomshandler. Dokumentkrivning, Dødsbobehandling m. v.

Kontor i Allinge:

(Bogtrykker Gornitzkas Ejendom).

Træffes personlig hver Fredag Kl. 11-1.

Hingsten „Veron“

svensk Belgier, staar som sædvanlig til Bedækning paa Hollændergaard.

Aug. Olsen.

Biler udlejes.

15—16 Pers. Turistbil.
12—13 — Charabanc.
6—7 — Chrysler.

Vilh. Riis, Allinge. Tlf. 131.
Al Lastkørsel udføres.

Hotel „Allinge“.

Op ad Bakken, ned i Prisen.

Alle Varer betydeligt nedsat. Salen staar til gratis Disposition for Foreninger og Selskaber. Servering i Haven.

Ærbødigt

Axel Frederiksen.

Niels V. Grooss

Blikkenslager.

Aut. Gas- og Vandmester.

WC, Kloak- og Centralvarmeanlæg.
Tilbud og Overslag gratis.

Al Hotelreklame

udføres. Konvolutter og Brevpapir til Konkurrencepriser. Servietter til Fabrikspris. Reklamekort m. m. m.

Bornholms

Spare- og Laanekasses

Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.

Renten af Indskud er paa 3 Mdr. Opsigelse 4,5 pCt. p. a.
Alm. Sparekassevilkaar 4

Boxer udlejes.

Marckmanns Bog- og Bladhandel

modtager

annoncer og Tryksager fra Hasle og Omegn til Nordbornholms Bogtrykkeri.

Trykprøver forefindes. Priser opgives.

Gornitzka, Allinge.

Fine Kartofler

sælges, 5—6 Øre pr. Pd.

Chr. Jørgensen, Allinge.

Gratis Bal

paa Hotel Sandkaas, Søndag d. 12. ds fra Kl. 8—12.

Forretningskonvolutter

sælges med Firma for kun 8 Kr. pr. Mille.

Allinge Bogtrykkeri.

Dampskibsselskabet „Østersøen“'s Fartplan over Land til Bornholm med SS Hammershus.

Gældende fra 12. Juni til 30. August 1932 inkl.

Billetspriser.

Mand., Tirsd., Torsd., Lørd.	Søndage		Læses som Pilene angiver	Søndage		Mand., Tirsd., Torsd., Lørd.	Fra Allinge el. Hammerhavnen til	Enkeltbillet		Dobbeltbillet			
	II. Kl.	III. Kl.		II. Kl.	III. Kl.			1 Dag		30 Dage			
1000 1150	526 720	1520 1710	Af København, Hovedb. } Færge An An Malmø F. . . . . } Af	1926 1735	— —	1926 1735	Simrishamn	5,00	† 5,00	8,00			
1115 1245	— —	1700 1830	Af København, Havneg. } Dampsk. An An Malmø . . . . . } Af	1615 1445	125 2355	1615 1445	Malmø	10,50	† 10,50	17,00			
1415 * 1632	825 * 1043	2003 2221	Af Malmø C., Lokalst. . . . . An An Simrishamn . . . . . Af	1407 1155	2335 2123	1407 1155	København	13,00 10,95	—	22,00 20,00			
1645 1915	1100 1330	2230 100	Af Simrishamn . . . . . An An Bornholm, Allinge/Hammerh. Af	* 1030 800	* 2100 1830	* 1130 900	† Søndagsbillet. Allinge/Simrishamn Tur-Retur 6,00. * I Simrishamn ankommer Toget til og afgaar fra Bornholmerdamperens Anlægsplads. Nærmere Oplysninger i Ekspeditionen, Allinge, Tlf. 75 og Turistbureauet i Sandvig, Tlf. 100.						

Enten De biler eller cykler eller gaar gennem Hasle

lige meget om Hellig eller Søgn, bør De stoppe op ved Marckmanns Kiosk, hvor De faar Bornholms bedste FLØDEIS, Vaffel-Bæger-Pind, nemlig **Karlsens**.

Vaskestoffer

i meget stort Udvalg.

Smukke Mønstre i Bomuldsmouseline pr. m 95—78—58 Ø.
Hvidt og ensfarvet kulørt **Tobralco** samt mange gode Mønstre, lys- og vaskeægte pr. m 1.60.
Mægtigt Udvalg i **Kunstsilkestoffer**, lys- og vaskeægte pr. m 1,90.
Elegante Mønstre til **Strandpyjamas** 90 cm br. — 1.55.
Prima franske **Uldmouseliner**, c. 80 forskellige Mønstre pr. m 170—200—225—260—285.
Ecry Spunsilke, 75 cm br. pr. m 175, glimrende til Kjoler, Bluser, Skjorter m. m.
En Mængde fraserterede Rester af forskellige Vaskestoffer **halv Pris**.
Leverandør til Vare- og Landbrugslotteriet.

Magasin du Nord's Udsalg
ved Victor Planck, Allinge.

Statslager af Tømmer og Brædder

opkæres for Tiden af vindfældet Træ fra Almindingen. — I den Tid kan der her fra Pladsen købes letbeskadigede Varer til meget smaa Priser, særlig af Brædder i alle Tykkelser. Træsnitter i hele Længder eller afkortede efter Behag. — **Prima Tømmer til Dagspris**.

Klemensker Savværk.

Tlf. Kl. n. 13. - **L. Pihl**. - Tlf. Kl. n. 13.

Hasle.

Fra 1. Juni har vi aabnet et Udsalg af **Flødeis** og **Ispinde** i **Rømers Frugtforretning** og hos **Købm. A. Regnøsen**, hvor alle Sorter Is kan faas. Uindpakket Is uden Bestilling. Bestillinger paa indpakket Is modtages gerne.

Mejeriet Kajbjerggaard, Allinge.

Alt Bygnings- og Snedkerarbejde

udføres solidt og billigt.

Univers Elite Gulvbelægning.

Nogle Stk. Raadhus Havemøbler, Bord, Bænk og 2 Stole, samt et Parti Senge **haves paa Lager**.

Anton Sonnes Byggeforretning.

Indehaver: P. Petersen.

Restlageret af

Chile Salpeter i 50 kg Sække,

Svovlsur Ammoniak i 100 kg Sække,

samt **18 pCt. Superfosfat**

udsælges i disse Dage og indtil 10. Juni 1932 til en **lavere Pris** pr. Kontant. — Om Handel paa Pantebrevsvilkkaar kan der forhandles.

Nordlandets Handelshus.

Møllers Bogbinderi

Tlf. 865. **Chr. Dideriksen, Rønne.** Tlf. 865.

Indbinding af Bøger. — Protokolfabrik. — Papirvarer.

I. Kl. Arbejde. — Rimelige Priser. — Hurtig Levering.

Leverandør til Biblioteker, Foreninger og Øens største Forbrugere.

En ældre Damecykle

er d. 31. Maj borttaget fra Frk. Vestphals Vej i Sandkaas. Det ene Haandtag mangler. Oplysninger bedes venligst sendt til Sandemand **Christensen, Olsker**.

Syning udføres

A. Finne og K. Lund
Vestergade. Hasle.

Til Haven

anbefales **Græsslaamaskiner** prima danske „Avnsø“ **Gummislange** 1/2" og 3/4 med Spreader og Tilbehør. **Havekander, Blomsterkander og Sprøjter.** Spader, River, Skuffejern, Planteskeer og Gafler, Plæneleer, Hækkesakse, Grenesakse, Beskære og Rosensakse. **Havestole, Ligestole, Haveparasoller, Hængekøjer, Croquet-spil, Bobspil og Totspil** er underholdende og nemme at anbringe i Haven.

P. C. Holm, Allinge.

„Stammershalde“

Søndag Dansant
Storms Trio.

Agenter

antages straks. Henvendelse:
Jens P. Andersen,
Ferskesøstræde, Nexø.

Nordlandets Handelshus

ALLINGE

sælger nedenstaaende prima **Fedefoder til Grisene.**

Garanteret Indhold:

9—11 pCt. fordøjelig Renæggehviede, 98—103 skandinaviske F. E. pr. 100 kg, hvilket svarer til ca. 95 g. fordøjelig Renæggehviede pr. F. E.

Indhold af Raastoffer:

Tørgær, Kød og Benmel, Hvede, Byg, Majs, Maltspirer, Kalciumkarbonat, Kalciumfosfat, Magniumkarbonat,

Kontrol.

V. Steins analytisk-kemiske Laboratorium, København.

Foruden Kontrol paa Fabrikken udtager Laboratoriet Kontrolprøver af Foderet hos Køberne.

Forannævnte Garantisiddell findes i hver Sæk. Hver Sæk er plomberet.

For at undgaa eventuelt Fiskesmag er dette Foder ikke iblandet Sildemel.

Foderet gives tørt i et altid tilgængeligt Trug eller i Foderautomat

Foderet er blandet, saa Svinene kun behøver Vand, som gives i Trug for sig selv.

Bruges sk. Mælk, gives 1 kg. Bygekstra foruden P. & J. Fedefoder for hvert kg. sk. Mælk.

Ønsker De at anvende Foderet udrørt i Vand eller sk. Mælk, fodres 3 Gange daglig, og der maa ikke gives mere, end Svinene hver Gang æder op.

Der maa aldrig være Foderrester i Truget.

Svinene skal have et tørt, lunt Leje i en Stald med tør, ren Luft.

Foderet gives til bestemte Tider, og der ændres ikke i Fodringsen.

Svinene skal i denne Periode kun æde og sove.

Prisen er 15 Kr. 50 Øre pr. 100 kg., Netto.

Vi har en særlig lav kontant Pris paa

galvaniseret Hegntraadsvæv

samt galvaniseret Hegntraad og Pigtraad. Alle Slags Søm, Kramper Skruer og Bolte sælges i

Nordlandets Handelshus.

Iscreme!

Vor anerkendte Iscreme:
NUCCA — VANILLE — ANANAS
er **altid paa Lager** i vort Depot i Allinge ved Chr. Jørgensen. Tlf. 144.

anbefales.

Akts. Bornholms Iscreme-Fabrik, Rønne.

Tlf. 216 og 599.

Naar Solen skinner om Søndagen

er det rart at have Film i Kameraet. Husk derfor at forsyne Dem i **Marckmanns Bog- og Bladhandel, Hasle.**

Mejeriet

Kajbjerggaard F lødeis F laskefløde

Vi anbefaler vor Flødeis og vor Flaskefløde.

Hos vore Forhandlere i Allinge-Sandvig, Tein, Olsker Brugsforening og i Hasle kan alle Sorter Flødeis faas uindpakket uden forudgaaende Bestilling. — Bestillinger paa indpakket Is modtages gerne overalt.

Ring til Allinge 86 og Isen bringes.

Vore øvrige Mejeriprodukter bringes i Erindring.

Hvorfor købe Tryksager

Indpakkingspapir og Poser

hos omrejsende Agenter, der paa Grund af Rejsseudgifter maa beregne større Avance paa en ringere Vare, og sælger denne paa Efterkrav og uden Garanti.

I Sornitzkas Bogtrykkeri, Allinge,

er De altid sikker paa at faa Deres Tryksager godt udført til den billigste Pris og saa vidt mulig omgaaende Levering, Telefon 74. Indpakkingspapir, Økonomruller, Konvolutter & Poser til Fabrikpris.

De Averterende

anmodes høfligst om at indsende vort Tilgodehavende for **Annøer** paa tilsendte Indbetalingskort, Postkonto Nr. 14146, hvilket er den billigste og bekvæmeste Maade. Alle Indbetalingskortets 3 Dele maa være udfyldte ved Indbetalingen, men Deres Postbud vil være Dem behjælpelig hermed og modtage Beløbet + 5 Øre i Porto mod Kvittering paa Postbeviset.

Vi sender Dem Nordbornholm, tænk derfor ogsaa paa os, naar De har et eller andet at avertere.

Ønsker De

at udvide Deres Kundekreds, bør De avertere i „Nordbornholm“.

„Nordbornholm“ læses i over 2500 Hjem. Alene af Kolonialvarer og Manufaktur forbruger hvert Hjem aarlig for cirka 2000 Kroner. „Nordbornholms“ Læsere køber altsaa hvert Aar for over 5 Millioner Kroner Varer. Den Forretningsmand, der klager over de daarlige Tider, den ringe Købeevne og de begrænsede Afsetningsmuligheder, har ved at overtage i vort Blad Lejlighed til at udvide sin Forretning, naar han fører gode Varer og iøvrigt er konkurrencedygtig.

Alexander Selkirk.

Den virkelige Robinson.

Alle kender den vidunderlige Bog „Robinson“, som skal være den mest udbredte Bog næst efter Bibelen. Men det er maaske ikke alle, som ved, at der ligger en historisk Begivenhed til Grund for Robinsons Saga, men det gør der. Og i store Træk skal den her trækkes op.

I Aaret 1704 var to Skibe ved Navn „St. George“ og „Cinque-Ports“ paa Rejse i Sydhavet. Efter at have passeret Kap Horn blev Kaptajnerne paa Skibene uenige, og de sejlede hver sin Vej. „Cinque-Ports“ sejlede op langs Chiels Kyst og lagde til ved Øen Juan Fernandez, som var saare skøn, og da Skibets Baadsmandsmat, Skotlænderen Alexander Selkirk, var meget utilfreds med Forholdene paa Skibet — Kaptajnen skal have været en meget ubehagelig Fyr —, besluttede han at blive tilbage paa Øen. Selkirk fik da en Bøsse, en Del Ammunition, en Del Klæder, en Kedel, en Kniv m. m. bragt i Land. Men da Baaden havde forladt Øen, fortrød dog Selkirk sin Beslutning og søgte at faa dem til at vende tilbage og tage ham med til Skibet igen. Men Kaptajnen var med i Baaden og forbød Roerne at vende om, og Selkirk maatte blive paa Øen. Kort efter at „Cinque-Ports“ havde lettet fra Juan Fernandez, blev det taget af Spanierne, og Kaptajnen og Mandskabet hensattes i Fangenskab.

I Førstningen var Selkirk overmaade glad ved at være paa Øen. Der var Masser af Palme- og Myrtelunde. Luften var fuld af krydret Duft af mange forskellige Blomster og Buske. Bække med krystalklart Vand brusede ned over Klipperne, i Træerne var der Masser af spraglede Fugle, og vilde Gedejorde græssede rundt om paa Øen. Som en Mærkelighed skal nævnes, at der fandtes et Træ ved Navn Tanque, som havde Blade, der var 8 Meter lange.

Selkirk byggede sig to Huse. Det ene brugte han til at bo i, det andet til Køkken. Der var nok for ham at leve af: Frugter, Grøntsager, Fisk og Geder, men han savnede i høj Grad Salt. I Førstningen havde Selkirk nok at faa Tiden til at gaa med. Da hans Tøj var ved at være opslidt, gav han sig til at være Skræder, han syede sig da et Sæt Tøj af Gede-skind. For at faa Ild gned han to Stykker Træ imod hinanden, og da hans Lommekniv var slidt op, var han saa heldig at finde nogle Jernringe paa Strandbredden; disse hamrede han ud, saa de blev skarpe. Han fangede Geder og Katte, som han tæmmede, og nu og da tog han en Leg med dem.

Selkirk befandt sig i det hele taget godt paa Øen; men nu og da trykkede Ensomheden ham, og han længtes efter menneskeligt Selskab.

Nu og da gik han op paa en Klippetop, hvorfra han kunde se over hele Øen og langt ud over Havet, og ofte ønskede han, at der vilde komme et Skib til Øen og tage ham med sig, og engang ankrede der virkelig ogsaa et Skib op i Nærheden, og nogle af Mandskabet blev sendt i Land; men desværre var Skibet spansk. Selkirk gemte sig derfor, da han alligevel foretrak at blive paa Øen i sin Ensomhed fremfor at blive slæbt i spansk Fangenskab. (Englænderne og Spanierne laa nemlig i Krig.)

Og Aar efter Aar gled hen for Alexander Selkirk i Ensomhed paa Juan Fernandez, men omsider slog dog Befrielses Stund. En skønne Dag satte to Skibe Kursen mod Øen Selkirk kunde se, at det var engelske, og han blev glad. Men da Mandskabet fra Baaden kom i Land, blev det rigtignok forundret ved at træffe et Menneske. Det kneb for Selkirk i Førstningen at tale, men det varede dog ikke længe, førend Samtalen gik rigtig godt. Da Stunden kom da Selkirk skulde forlade Øen, kneb det for ham. Det var ham meget svært at skulle forlade den skønne Ø og Dyrene, som han havde haft til Selskab. Man maatte næsten med Magt føre ham ud i Baaden. Selkirk havde da levet ialt 4 Aar og 4 Mdr. paa den øde Ø.

Da Selkirk kom til England, nedskrev han sine Erindringer og bragte dem til Forfatteren Daniel Defoe og bad ham om at rette og omforme Manuskriptet. Men kort Tid efter fik han det tilbage med den Besked, at det duede ikke til Udgivelse. Men til Selkirks store Forbauselse udgav Defoe ikke længe efter Bogen Robinson Crusoe, en fri Behandling af Selkirks Oplevelser. Bogen blev hurtig kendt og solgt i en Mængde Oplag, og Defoe tog baade Æren og Fortjenesten. Selkirk fik intet.

Selkirk gik atter til Søs og døde 1728 som engelsk Marineløjtnant i en Alder af 47 Aar.

Til Slut skal nævnes lidt af Øen Fernandez Historie.

Den 24 April 1741 strandede et Skib paa Juan Fernandez, og en Del af Mandskabet slap i Land og levede her i flere Maaneder. Et engelsk Skib optog dog Folkene og sejlede bort med dem den 19. September, og Øen var atter ubeboet.

Spanierne anlagde nogle Aar senere en Forbryderkoloni paa Øen, men i Aaret 1751 ødelagdes den ved et Jordskælv, og alle Folkene omkom.

Og den laa atter ubeboet hen. Kun nu og da aflagde Hvalfangere den et lille Besøg.

I Aaret 1838 besøgte en Franskmand Øen. Han traf da en gammel hvidhaaret Eneboer, som boede i en Hytte; men han vilde ikke flytte bort fra Øen.

1868 ankrede et amerikansk Orlogsskib op ved Juan Fernandez. Officererne gik i Land og lod opsætte paa det Sted, hvor Alexander Selkirk saa ofte havde sidet og spejdet ud over Havet, en Tavle med følgende Indskrift:

Til Minde om Sømanden Alexander Selkirk, født i Largo i Provinsen Fife i Skotland, som levede paa denne Ø 4 Aar og 4 Maaneder. Han blev sat i Land fra Skibet „Cinque-Ports“ paa 96 Tons og 16 Kanoner i Aaret 1704 og befriet 31. Januar 1709. Han døde som Marineløjtnant om Bord i „Weymouth“ 1728, 47 Aar gammel. Dette Mindesmærke blev rejst af Kommandør Powell og Officererne paa Fregatten „Topose“ i Aaret 1868.

— Nu er Juan Fernandez temmelig sikkert beboet af mange Mennesker.

Kvinder.

Ved Viola Plüm.

—o—

Det store Godstogslokomotiv, der holdt for Stationen og med regelmæssige Mellemrum hvislede og dampende blæste hvide Røgskyer op mod den faldende Sne lod et Signal høre fra sig. Tuutuuuuut klang det, som fra en Damper.

Stationsbygningens Døraabnede sig, og tre i Pels indhyllede Mænd steg ud paa Perronen. Hver af dem bar en klart brændende Lampe hos sig. Endnu et Par spørgende Bemærkninger blev veksllet imellem dem, og de fordelte sig paa Toget.

I sidste Minut kom endnu en Skikkelse ud af Huset Hurtig stolprede han henimod den sidste Vaggon. Der steg han op paa Trinbrættet, lod sin Fløjte lyde og svingede Lygten frem og tilbage. Lokomotivet svarede med et skingrende Fløjt, og Toget satte sig i Bevægelse.

Men som han sidelængs vilde svinge sig ind, stødte han paa Modstand. Forbløffet over den uventede Forhindring, lyste han ind i det snævre Rum og fandt allerede sin Bænk besat af et Menneske, der sad der, stille og ubevægelig. Manden, Togets Bremser, blev ærgelig, og han stødte med Foden til Skikkelsen. „He, hva' laver Du her? Ka' Du se at komme ud. Karl, eller jeg skal se at faa dine Ben til at gaa!“

Men da Mennesket ikke reagerede det mindste, saa stillede han Lygten paa Gulvet og rystede Skikkelsen kraftigt i Skulderen. „Vangn op dit Bæst! Her er ingen Sovest. Røm Bænken, eller jeg smider Dig ned paa Skinnerne.“

Mennesket rørte sig og en klar Stemme sagde fortrydeligt: „Men lille Onkel! Du vil da ikke kaste en stakkels Kvinde ud af Toget?“

Da Manden var kommet sig af sin Forbauselse, stampe han rasende op og ned i sine store Filtstøvler. „Fanden er „din lille Onkel“ . . . Hvad har Du at gøre i mit Bremsehus, vil vel rejse „blind“. Gid Satan vilde hente alle Kvinder. At man ikke kan blive fri for dette Utøj. Naa, vent bare, jeg skal nok krydre Dig din Fornøjelse!“

Kvinden trykkede sig saa langt ind i Hjørnet som muligt.

„Vær dog ikke saa vred, lille Onkel, Du kan da ikke være bange for en svag Kvinde? Her er da Plads nok til os begge to. Kom, vi skal nok enes!“

„Enes! Med et Fruetimmer!“ For han op „Jeg gad vide, hvordan man skulde bære sig ad med det. Jeg hader alle Kvinder, at Du bare ved det!“

„Hvorfor er Du da saa ærgelig paa Kvinderne, lille Onkel, har en af dem gjort Dig noget?“

„Gjort noget? Han lo haansk og vredt. Jeg er glad over, at jeg er af med hende. Hun ærgrede og kujonerede og plagede mig, saa jeg ikke mere vidste, hvad der var op eller ned. Gud være lovet, at jeg er blevet hende løs, Jeg har haft nok af dem, indtil nu.“

„De er da ikke alle sammen saadan!“ lod det ud fra hendes Hjørne, bestemt ikke, lille Onkel, det vilde jo ogsaa være sørgeligt.“

„Du skal ikke sige lille Onkel til mig,“ gnavede han, „jeger ikke din lille Onkel!“

„Naa ja, derfor behøver Du da ikke straks at æde mig, lille Onkel. Men jeg kan rigtig forstaa, hvordan din Kone har behandlet Dig. Sørgeligt at saadan en ikke ved, hvordan hun skal behandle en god Mand. Hjertet kan vende sig i Livet paa en, naar man er Vidne til saadan noget! Jeg har næsten paa Følelsen, at Du før har været et helt andet Menneske — passer det ikke, lille Onkel?“

Han brummede et eller andet uforstaaeligt.

„Overhovedet“, begyndte hun igen, „maa man bare vide, hvordan Manden ønsker at blive behandlet. Er det et Under, at han bliver noget krasbøstigt hos saa-

dan en daarlig Kone? At han ikke vil vide noget af Kvinder, er bare et Tegn paa, at han endnu ikke har lært den rigtige at kende. — Man maa give ham den Frihed, han behøver. Naar han vil drikke en lille Snap, maa Konen ikke brumme, men have Flasken parat. Og naar han f. Eks. har Lyst til at spille Kort med sine Venner, værsgod her har Du din Pels og dine lange Støvler. Altid venlig og altid fornøjet, maa en Kone være. Manden skælder mange Gange lidt ud. Lad dem dog bare, de har det jo saa svært. Saa maa man forstaa at blæse Sorgerne ud af deres Hoved. Naa, Skylden ligger næsten altid hos Konen. —

Det gør mig rigtig ondt, lille Onkel, jeg vidste nok, hvordan Du skulde behandles. Sørgeligt, at Du er saa rasende paa mig.“ Hun sukgede.

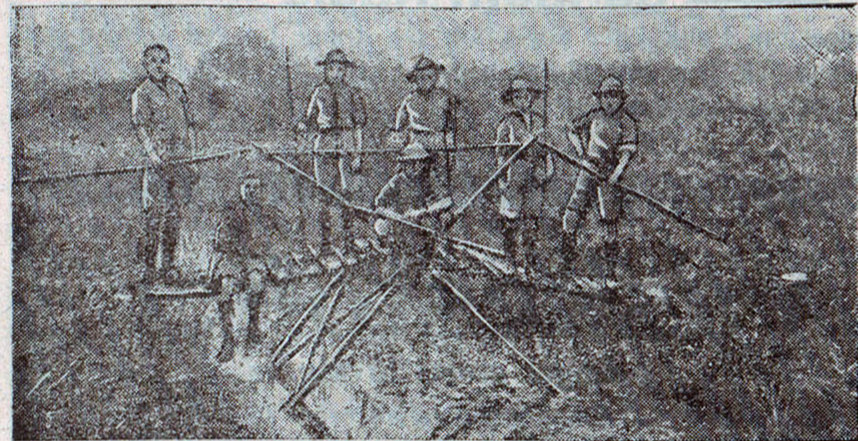
En Stund var der stille i det vaklende lille Bremsehus. Vinden pib gennem de klappende utætte Vinduer og drev fin Sne gennem Revnerne. Pludselig løftede Manden Lygten fra Gulvet og lyste ind i Pigens kønne, friske Ansigt.

„Grim er Du jo egentlig ikke,“ sagde han anerkendende efter en lille Pause.

„Naa, Du er da heller ikke, Dig maa enhver Kvinde synes om.“

Forts.

Børnenes Rubrik.

Nu er det snart Ferie, og hvad enten den tilbringes hjemme eller ude; saa har alle Børn noget at fortælle om deres Oplevelser.

De mest spændende Historier fortæller Spejderne. Med deres solbrændte Ansigter, skrabbede og barkedede Hænder ligner de smaa

Cowboys, og tænk alt det, de har oplevet ude i Lejren.

De har Fotografier med hjem, og her skal du se et, som viser en Bro, lavet af Grene. Den er saa stærk, at den kan bære voksne Soldater, og Drengene er meget stolte af deres Værk.

De smaa Piger, du ser paa det næste Billede, har ligget i Feriekoloni, og da Kirsebærrene blev modne, ordnede Lærerne en morsom Leg, som bestod i at anbringe en Række Kirsebær paa et Baand. Børnene skulde da hoppe op i Luften og snappe Frugten med Tænderne.

Drengene har ogsaa ligget i Feriekoloni, og der var arrangeret store Sportsfester med Præmie for de flinkeste. Stor Opsigt vakte Væddeløbet med de levende Trillebørere. Den ene Dreng holder, som du ser, paa en Pind, paa

hvilken et Hjul kan løbe rundt. Den anden Dreng griber Kammeraten i Benene som om det var to Stænger, og saa gaar det over Stok og Sten, og den, der kom først uden at vælte havde vundet.

op i Snore, og det hele saa meget morsomt ud, saa Folk lo kosteligt. At det ikke just var de klædeligste Stillinger, de unge Piger indtog, viser Billedet.

Onkel Peter.

Gør Deres Indkøb hos de Handlende, som averterer her i Bladet, derved støtter De os i vore Bestræbelser, for at faa det udsendt i videre Kredse